Αν μας δίκαζαν τα παιδιά μας (Μερόπη Ν. Σπυροπούλου, Ομοτ. Καθηγήτρια Ορθοδοντικής Παν/μίου Αθηνών)

Categories : ΚΟΙΝΩΝΙΑ

Date : 1 Νοεμβρίου, 2009

«Πόσο ακόμα θα συμπιέσουμε την παιδική ηλικία για να κατασκευάζουμε αυτά τα καημένα τα μικρομέγαλα, ανερμάτιστα και ευάλωτα ανθρωπάκια;» ΑΝΩΝΥΜΗ ΔΑΣΚΑΛΑ

Έβλεπα, με ανείπωτη ομολογώ θλίψη, ένα βράδυ στην τηλεόραση, παιδάκια ηλικίας οκτώ έως δεκαπέντε ετών, να ακκίζονται τραγουδώντας, μιμούμενα σε κινήσεις και καμώματα κάποια εκμαυλιστικά είδωλα του σύγχρονου – ελληνικού και ξένου – καλλιτεχνικού στερεώματος, συμμετέχοντας σ' έναν διαγωνισμό της Γιουροβίζιον για ανηλίκους. Και αναρωτήθηκα, με οργή αλλά και με τρόμο, ως πού μπορεί πια να φτάσει η ζημιά που εμείς οι μεγάλοι προξενούμε στα παιδιά μας; Πότε, επιτέλους, θα δώσουμε λόγο για τον ασύστολο βιασμό της παιδικής τους ψυχής; Για την παιδική ηλικία που με εγκληματική ασυνειδησία τους κλέψαμε; Για την αθωότητά τους που κατακρεουργήσαμε; Για τα πρότυπα με τα οποία τροφοδοτούμε συνεχώς τα όνειρα και τη δυστυχία τους;
Έβλεπα το πως προσπαθούσαν αυτά τα οκτάχρονα «μη παιδιά» – μεταμφιεσμένα σε μακιγιαρισμένα μικρομέγαλα καλοκουρδισμένα ανθρωπάκια- να παραστήσουν αυτά που έχουν δει να κάνουν κάποιοι μεγάλοι, σε αντίστοιχες συνθήκες, αυτά που κάποιοι ανεγκέφαλοι μεγάλοι τα ώθησαν και τα δίδαξαν να κάνουν, και τα λυπήθηκα. Αλλά συγχρόνως τρόμαξα. Σκέφτηκα τις άπειρες και απροσδιόριστες, σε αρνητικές επιπτώσεις, προεκτάσεις που μπορεί να έχει για το μέλλον τους η εκμετάλλευση που υφίστανται αυτά τα παιδιά, αφού για στυγνή εκμετάλλευση πρόκειται.

Εκμετάλλευση, με πολλούς και διάφορους τρόπους, από τους εκάστοτε διοργανωτές τέτοιων διαγωνισμών, αλλά και εκμετάλλευση από τους ίδιους τους γονείς που, αναγνωρίζοντας ενδεχομένως κάποιο ταλέντο στο παιδί τους, για ικανοποίηση – τις πιο πολλές φορές – του δικού τους εγωισμού ή κάποιου δικού τους απωθημένου, δεν διστάζουν να εκθέσουν τα παιδιά τους σε τόσο επισφαλείς για το μέλλον τους διαδικασίες και εμπειρίες. Διότι οι πάντες γνωρίζουν ότι οι συνθήκες, η προβολή, η λάμψη αλλά και οι κίνδυνοι που ενυπάρχουν, όπως και οι συμπεριφορές που διέπουν

τον κόσμο του θεάματος, εκτός από το ότι είναι εξουθενωτικά για την παιδική ψυχική και σωματική αντοχή, δημιουργούν ψευδαισθήσεις, σαθρά πρότυπα και αρρωστημένες φιλοδοξίες. Συγχρόνως, προκαλούν ζήλιες, κακίες, ανταγωνιστικές πονηρίες και αβάσταχτες πικρίες και απογοητεύσεις.
Αν σκεφτούμε το πόσο συχνά, εμείς οι μεγάλοι, αδυνατούμε να αξιολογήσουμε σωστά τις ικανότητές μας και να αντιμετωπίσουμε ψύχραιμα και λογικά μια αποτυχία, μπορούμε να φανταστούμε το τι μπορεί να συμβαίνει αντίστοιχα στην ψυχή ενός μικρού παιδιού, που δεν διαθέτει κρίση και ωριμότητα. Είναι, επομένως, εύκολο να αναλογιστούμε το μέγεθος της τραυματικής εμπειρίας που μπορεί να προκύψει, για όσα από τα παιδιά αυτά δεν θα προκριθούν.
Αλλά και όσα θα προκριθούν, πώς θα αντέξουν τα φώτα της δημοσιότητας, τις κολακείες, τις ξαφνικές υλικές απολαβές, τους άγριους ανταγωνισμούς και τις εξουθενωτικές απαιτήσεις για τη συνέχεια; Και ποιός άραγε μπορεί να προβλέψει ποια θα είναι η συνέχεια; Δεν βλέπουμε πως τα νυμφίδια, τα «ψώνια» και οι νάρκισσοι πολλαπλασιάζονται συνεχώς γύρω μας; Κι ακόμη, πώς μπορούμε να αδιαφορούμε για το ποιό μήνυμα εκπέμπει και ποιά επίδραση θα έχει στη ζωή τους, αλλά και στη ζωή των συνομηλίκων τους, το γεγονός ότι, από τόσο νωρίς, τα παιδιά μας εμποτίζονται με την ιδέα και τη λαχτάρα του να διακριθούν στον χώρο του θεάματος και συγκεκριμένα του τραγουδιού, αφού αυτό αποτελεί πια ύψιστο στόχο και ιδανικό τους;
Το θλιβερό της όλης υποθέσεως δεν είναι ότι υπάρχουν διοργανωτές και γονείς που – με επίγνωση ή και χωρίς αυτήν – εκμεταλλεύονται, είτε το θέλουν είτε όχι, αυτά τα ανυπεράσπιστα παιδιά. Είναι αναμφισβήτητο πια το γεγονός ότι, δυστυχώς, στην εποχή μας, τα ανυπεράσπιστα παιδιά γίνονται, με πολλούς τρόπους, αντικείμενο εκμεταλλεύσεως. Διότι, όπως είναι γνωστό, τα δημοκρατικά δικαιώματα των μεγάλων δεν προϋποθέτουν την ύπαρξη ήθους και τα παιδιά δεν έχουν τη δυνατότητα και δεν ξέρουν πως να διεκδικήσουν και να υπερασπιστούν τα δικαιώματά τους.
Το τραγικότερο, επομένως, είναι το ότι, μέσα στη ραθυμία της σύγχρονης ανεκτικότητας που ζούμε, δεν έχει ξεσηκωθεί, όπως θα όφειλε, σύσσωμη η κοινωνία μας εναντίον αυτών των φαινομένων. Πότε και τί δηλαδή πρέπει ακόμα να συμβεί για να φωνάξουμε σταματήστε; Για να συνειδητοποιήσουμε ότι η ανοχή μας αποτελεί συνενοχή; Πότε και σε ποιόν, επιτέλους, θα δώσουμε λόγο εμείς οι μεγάλοι για όλες αυτές τις εγκληματικές ενέργειες και αδιαφορίες εις βάρος των παιδιών μας;
Σκέπτομαι πως, αν μπορούσαν τα παιδιά να στήσουν ένα δικαστήριο όπου θα δίκαζαν εμάς τους μεγάλους για όσα κλέψαμε από τη ζωή τους, με τον τρόπο ζωής που εμείς οργανώσαμε, αλλά και για όσα τα διδάξαμε να κάνουν με σκοπό να καταστρέψουν την παιδική τους ξεγνοιασιά και αθωότητα, θα έπρεπε να μας καταδικάσουν στα πιο φρικτά ισόβια βασανιστήρια.
Μήπως όμως αυτό έχει ήδη συμβεί; Μήπως, δηλαδή, χωρίς να το έχουμε συνειδητοποιήσει, τα βασανιστήρια αυτά μας τα επιβάλλουν ήδη τα ίδια τα παιδιά μας, με το να μας αναγκάζουν να τα βλέπουμε γύρω μας να αυτοκαταστρέφονται από πρόωρη βουλιμία για τις απολαύσεις των μεγάλων; Με το να νιώθουμε ότι μας λένε,

με το παραπονεμένο και, συχνά, άδειο και χαμένο σε τεχνητούς παραδείσους βλέμμα τους, ότι εμείς είμαστε οι ένοχοι; Ότι, εξ αιτίας μας, δεν έχουν βιώσει τις χαρές της ηλικίας τους και ότι εμείς τα σπρώξαμε να μεγαλώσουν αφύσικα, χωρίς να έχουν προλάβει να ωριμάσουν, σε μια απάνθρωπη κοινωνία, χωρίς αξίες και αλλά ιδανικά εκτός από το χρήμα, χωρίς αγάπη και χωρίς Θεό, δηλαδή με απελπισία;

(Από το βιβλίο της Μερόπης Ν. Σπυροπούλου, "Οικογένεια ώρα μηδέν;", Εκδ. Αρχονταρίκι, Αθήνα 2007, σ.119-123)

(Πηγή ηλ. κειμένου: http://vatopaidi.wordpress.com)